

Justitsministeren (Mellemann):

Jeg skal med Hensyn til de foreliggende Vædringsforslag forsøge paa at være saa kort som mulig, og navnlig skal jeg ikke dvæle videre eller udførlig ved de Vædringsforslag, som jeg mener at kunne gaa ind paa. Dette gjælder for det Første om samtlige de Forslag, som ere stillede til § 1. Flere af de Spørgsmaal, som have foranlediget disse Vædringsforslag, vare jo allerede for ved 1ste Behandling, og jeg havde da Leilighed til i Korthed at udtale mig om dem. Jeg er saaledes villig til at erkjende, at det maaste vilde være rigtigere at lade Oversundhedskommissionerne blive indrettede efter Amtsradsstredte end efter Amter, og de deraf følgende Konsekvenser med Hensyn til Paragrafens Vædring kan jeg altsaa ikke have Noget imod. Ligeledes mener jeg ikke, at der kan være nogen Betænelighed ved at gaa ind paa Vædringsforslaget under Nr. 4, som jo gaar ud paa at gjøre Forædring i Lovforslagets Bestemmelse om de saakaldte Hjelpekommisioner, saaledes at man ganske vist vil opnaa, at disse Hjelpekommisioner altid ere til Stede og ikke først skulle staffles til Veie, naar Fornødenheden for dem indtræder. Det maa jo opfattes, formenter jeg, saaledes efter Vædringsforslaget, at vedkommende Kommunalbestyrelse eo ipso er Hjelpekommision, indtil den delegerer Noget, først naar den har delegeret Noget er der Tale om, at den selv træder ud, og Forpligtelsen til at yde Bistand, som paa hviler Hjelpekommisionen, gaar da over paa den, den saaledes har delegeret. Ligeledes er jeg enig i Vædringsforslagene under Nr. 5 og 6, som begge ikke gjøre Indgreb i den Tanke, som Lovforslaget hviler paa, men kun søge at imødekomme de enkelte fattige Banfæligheder, der kunne være ved Udførelsen af Reglerne, saaledes som de findes i selve Lovforslaget. — Hvad Vædringsforslagene til § 2 angaar, har Forslaget under Nr. 7 saavel som det under Nr. 8 ikke nogen reel Betydning, og kunne i alt Fald ikke siges at gaa ud paa at foretage nogen Forædring i Lovforslaget. Vædringsforslaget under Nr. 9 er derimod nyt og gaar ud paa at føie Noget til Lovforslaget, som ikke vilde have Værd der ellers. I sin Almindelighed kan jeg sige at Vædringsforslag, som gaa den Vej, som Vædringsforslaget under Nr. 9, kan jeg som Justitsminister ikke have Noget imod, idet de gaa ud paa langt yderligere gaaende Forholdsregler i den offentlige Sundheds Interesse end dem, Lovforslaget indeholder. Efter at jeg har forvissnet mig om, at det ikke fra Finansministeriets Side mødte nogen Hindring at

gaa ind paa Vædringsforslag af den Art, skal jeg for mit Vedkommende naturligvis kun udtale, at jeg gjør det gerne, thi det er jo indlysende, at de Forholdsregler, som der er Tale om efter Vædringsforslaget under Nr. 9, kun kunne være gavnlige i den almindelige Sundhedspleies Interesse. De Kanteler, jeg maa staa paa blive optagne, sigte navnlig til at forebygge, at man eventuelt fra Kommunens Side skulde misbruge den Afgang til at faae Halvdelen af Udgifterne refunderet af Statskassen, som Vædringsforslaget aabner, og derfor maa jeg fastholde, at der paa de Steder, hvor man vil yde den gratis Sygehjælp for derigennem at forebygge Epidemier, oprettes Regulatorer. Som undergives Justitsministeriets Approbation, og at der i saadanne Regulatorer — det behøver jo ganske vist ikke at siges i Loven, men det kan jo heller ikke stæde, om det blev sagt — maa nævnes de visse bestemte smitsomme Sygdomme, som Regleren skulde komme til Anvendelse paa. Ganske i Almindelighed at lade dem gjælde om alle Slags smitsomme Sygdomme, vilde vistnok føre for vidt, da der jo er visse Arter af smitsomme Sygdomme, der ere saare lidet farlige og heller ikke egne sig til Behandling i offentlige Sygehuse, hvortil navnlig kunne henregnes forskellige Børnesygdomme. Der til kommer, at saadanne Regulatorer saavidt mig bekendt have paa de Steder, hvor man allerede frivillig har indført denne Forholdsregel. Foruden det, at der i Regulatorivet særlig udpeges de Sygdomme, som det skulde gjælde om, tror jeg tillige at maatte ønske, at det blev foreskrevet, at der træves en Læges Begjæring for at den Paagjældende saaledes kunde blive indlaagt til gratis Behandling, idet jeg nemlig vilde anse det for ikke lidt betæneligt, hvis det var en Beslutning, der blot kunde tages uden videre af Kommunalbestyrelsen selv. Men saaledes som Bestemmelsen her staaar Klausuleret og nærmere tilspidset paa flere forskellige Punkter, tror jeg ikke, den kan indeholde nogen Fare for, at man vil komme til at trække for utilbørlig store Væxler paa Statskassen i det Diemed, som Vædringsforslaget angaar, hvorimod det paa den anden Side næppe kan være tvivlsomt, at det dog i sin Helhed vil være gavnligt og maaste i mange Tilfælde af afgjørende Betydning, at der strax griebes ind mod de enkelte forekommende Tilfælde af smitsomme Sygdomme, som i og for sig kunde være farlige. Det er jo ganske vist, at efter Lovforslaget, altsaa naar Vædringsforslaget ikke kommer til, vil man være affaaeren fra at etablere gratis Lægebehandling ved forskellige smitsomme Sygdomme, førend det